

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΒΑΚΑΛΗ

«Όλοι είμαστε ικανοί να νιώσουμε τα πάντα»

Ηθάλασσα απέραντη και απρόβλεπτη σαν τη ζωή. Η εκπαιδευτικός Αφροδίτη Βακάλη ζει και εργάζεται στη Μύκονο. Δεν μπορεί λοιπόν παρά να έπαιξε ρόλο ν ζωή στο νυού των Κυκλαδών στο να γεννηθεί το βιβλίο της με τίτλο «Και γύρω τους η θάλασσα».

ΟΤΙΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΟΥΛΑΠΟΥΛΟΥ.

«Τον της Μυκόνου όχι απλώς έπαιξε ρόλο στα γεγονότα το βιβλιό αυτό αλλά ουσιαστικά μπήκε και πηγή της έμπνευσής μου. Ο διοργανός μου στο ποικιλόμορφο το 1987 υπήρχε καταλύτης στη ζωή μου. Γέννημα θρέμμα της προτετούσανος, δεν έίχα δει το περμένο και αλήθευτα ήταν είναι άτομο αλλαγής αυτή με επηρέαση βαθύτι. Οι τυπώσι άνοιξανταν στην πόντα και με έβραν μέσα, με κερδάσσαν ούχι και τοίστουρα στη γαλάζια, με καλέσαντα στη γλέντια, στα πανύγια και στα κοινοσύναντι λαμβάνονταν απόισθια σαν τρέφει ο ένας για τον άλλο, με αποτέλεσμα να βρίσκονται σε πλήρη σύγκρουση. Όταν όμως βρέθησαν αντιμέτωπο με ακραίες καταστάσεις όλα ξεκαθαρίζουν μέσα τους, συνειδητοποιούν την αγάπη που νιότουν και τοποθετούνται στην περιορρόποντον. Επομένως, ο αγάπης είναι αυτή που τους χωρίζει αλλά και αυτή που τους ενώνει. Βέβαια αυτή είναι απόλιτη και δική μου απόφοιτη, καθώς δεν πεπονώστη ωπόρκει σωστό και λάθος.

στα πανηγύρια και στα χορευτικά της.
Βέρβικα σε έίναι καινούργιο κόμιο,
γεμάτο χρώματα, γεύσεις, μουσική.
Και πάντα απ' όπα με εκείνην την ξε-
λογνάστρα θάλασσα ολόγυρά μου. Μέ-
σα σε αυτές τις καινούργιες εμπειρίες
βουτάω την πένα μου και έκανα όλα
δύσιστα λαζέδες. Και πάνω σε αυτούν
τούτοιμο και υπέροχο καμβά έφτιαξα
τούτη την ιστορία. Ενα ταξίδι στην Αγορά,
μια ματιά στο χέρι, μια ιστορία τριψερή
σαν το άστρο της θάλασσας και συνάρ-
σηλήρι σαν τα τραχιά τα βράχια.

Τελικά, τι ρόλο παίζει η θάλασσα στην ζωή των Έλλήνων;

Δεν μπορώ να ξέρω για όλους τους Έλληνες, θεωρώ όμως ότι για τους νεώτερους και για όλους ούσιοι κατοικούν στα παρόλα της χώρας μας η θάλασσα παί-
ζει τεράστιο ρόλο τόσο στην καθημερι-
νότητά τους όσο και στη διαμόρφωση
του χαρακτήρα τους. Και διαφοροποιώ
τις μάκις μας, τις οικογένειες που «βρέχουν»
λα κράτη. Ολες οι καρδιές του ευρωπαϊ-
κού Μέσου, που έγιναν τόποι για «ε-

Η πλοκή σας είναι αποτέλεσμα φαντασιώς ή γεγονότων που συνέβησαν στο περιβάλλον σας:

Η πλοκή είναι εξ ολοκλήρου μιθοπλασία. Γέννημα της φάντασίας μου και δεν αυτοεργάζεται αλληλωνά γεγονότα

και προσωπικές εμπειρίες δικές μου ή
κάποιου άλλου από το περιβάλλον μου.

Είναι μια μορφή βίας τα οσα διαδραματίζονται μέσα στην οικογένεια των πρώων σας;

Θεωρώ ότι όλα οάσα συμβαίνουν στην οικογένεια αυτή είναι απόρριψις αγάπης και όχι βίας. Στην αρχή του έργου οι πρωταγωνιστές είναι μητέρα-εργάτρια με από τη πρωτοτάκτη θραμμάτων, και τις ανασφαλείες και δεν αντιλαμβάνονται τα αιθερήματα που τρέπει για τον άλλο, με αποτέλεσμα να βρίσκονται σε πλήρη σύγχυση. Όταν δανειώθησαν από την πατέρα τους, κατέβρεθαν ανημέτρως με ακραίες καταστάσεις όλα ξεκαθαρίζουν μέσα τους, συνειδητούσσονταν την αγάπη που νιώθουν και τότε κατέφεραν επιτέλους να ιαρροπιστούν. Επομένως, η αγάπη είναι απλά αιτία που τους χωρίζει αλλά και αιτία που τους ενώνει. Βέριας αυτή είναι απλώς η πρώτη μας απόγνωση, καθώς δεν πιστεύουμε ότι υπάρχει οικαδό καθόδος.

Τελικά, τι ρόλο παίζει η θάλασσα στη ζωή των Ελλήνων;

Δεν μπορά να έρω για όλους τους Ελληνες. Θεωρώ όμως δεν για τους γειτόνες και για όλους σας κατοίκουνα στα παρόδια της χώρας μας οι θάλασσα σας θέρετο ρόλο δύο στην καθημερινότητα τους δασ και στη διαμόρφωση του χωρακία τους. Κα διαφοροποιήσεις δικές μας θάλασσες, τα πελάγη μας από τους ακεανούς του «βρέχουν» λαρά κράτη. Όλες οι χώρες του ευρωπαϊκού Νότου, οι έκουν την τύχη να «αγκαλιάζονται» από τη Μεσόγειο, παρασίδιουν ομοιότητες στην ψυχούσσωσή τους, την ιδιουσταρτία τους και την πολιτισμό τους οποίοις έχουν αναπτύξει. Το γαλάζιο εκείνο ήμερος που πελάνεται πολεονόμως και αυγούσια σε

Σε ένα νησί των Κυκλαδών, ο καπετάνιος Παναγής Καρατζής επιστρέφει για να βρεθεί ανημόταπες σε πολλούς και νέους δαμασκείς. Στο ρουρίου τοπίου περιμένει με λατάρια να βεβή την κόρη του, να Αννέζα, και στο σπίτι της Φρασκούλα, η πψυχρή και απόμακρη γυναίκα του. Σύνη αγαγεύεται το ένα νοστρό ερυθρό ποδός για το κορίτσι, το που ο ίδιος καρπάλωσε σαν κόρη του. Τραγουμένος και ζελατίνης μάτος γρύποι την παντερά τρεις βισιτούκα και μια το δέρι με τον κάθετο φίλι του, τον Κυριάκο σταντή. Το βιβλίο «Καγύρων» τους θα διαλέγει και κλαδοφορεί με τις εκδόσεις Φωτιάς.

λειποτο μπροστά τους ελεύθερώνει τη σκέψη, ταδεύει τον νου και τους προσφέρει πν αίσθησην ότι είναι αναπόσπαστο κομμάτι ενός ούμπαντος ευμετάβλητου, μεγαλειώδους και συνεχώς ανανεωσαμένου.

Τελικά μπαίνουν όρια στα αισθήματα;

Πιστεύων πως όχι και συγχρόνως αυτού μου φαίνεται πολύ γενετικό κάθισμα ανθρώπινο. Όπου είμαστε ικανοί να νιώσουμε τα πάντα, ορκύν και αυτά που δεν φανταζόμασταν ποτέ ίθι θα νιώθαμε. Οικιστασόαστε, η ζωή αλλά και εμείς οι ίδιοι επιτρέπουμε στον εαυτό μας να οδηγηθεί και συνάντηση περιπτώσεις σε μονοπάτια γλυκότατα και εύοσμα κοσκετιά. Αυτό μας κάνει απίστευτα τρωτούς και δείκνει το ευάλωτο πτώμας μας. Παράλληλα δήμως πιστεύω ότι οι πράξεις μας, και ο τρόπος που ελέγχουμε και διαχειρίζουμε αυτά τα αισθητήματα μας, μός καρακρύζει και μας καθηδρίζει ως στόμα.

Ως εκπαιδευτικός διδάσκετε. Ως συγγραφέας περνάτε κάποιο διάδοχο μέσα από τη βίβλο σας;

Ως εκπαιδευτικός διδάσκω και στις τρεις τάξεις του γυμνασίου και εκεί στη μαθηματική μου μάθημα διδάχω. Οι συγγραφέες περιγράφω και αναλύω χαρτίκριτες και καταστέψεις στις οποίες οδηγούνται οι πρώτες μου λόγιες των επιλογών τους και της ιδιοσυγκρασίας τους. Ο αναγνώστης μπορεί να ταυτίσει με τη πρώσωνα, να κρίνει και να κατακρίνει τη συμπεριφορά του. Ο καθένας μπορεί καλλιστά να κρατήσει ή να απορρίψει, η βέλη από αυτά τα οποία διαβάζει και από αυτά που συμπεριέναι παρακαλούμενης την εξέλιξην των καρταρέτων της Ρέβελ.

► Το γαλάζιο εύρος της θάλασσας, που απήγνωται παρηγόρο και συνάμα απεικιώνεται μηροστά στους ανθρώπους, ειναιθερώνει, τη σκέψη, ταδείνει τον νου και τους προσφέρει την αίσθηση ότι είναι αναπόσπαστο κομμάτι ενός σύμπλοκος ευμετάβλητου, μεγαλειώδους, και συνεκός ανανεώσιμου»

► «Οι καταστάσεις, η ζωή απή και εμεις οι ιδιοι επιτρέπουμε στον εαυτό μας να οδηγηθεί και ουχινά να περπατήσει σε μονονάτια, άγνωστα και ενίστε σκοτεινά. Αυτό μας κάνει απίστευτα τρωτούς και δείχνει το ευάλωτο το σύγχρονο».